

former og amerikansk Trustlovgivning, til at føre denne à jour paa Grundlag af Studier af navnlig de Kommissionsakter, som hidrører fra de amerikanske parlamentariske Kommissioner, der har været nedsat for at undersøge dette Forhold, og som jo har haft baade Arbejdsgivere og Arbejdere, Folk af alle Slags, fremme til Vidneafhøring og tilvejebragt meget interessante Oplysninger. Det er et for Undersøgelsen af hele Sagen saa vigtigt Arbejde, at jeg mener, det skulde gøres færdigt, før vi tog fat paa den igen. Men der foreligger altsaa en Misforstaaelse. Om det er mig, der har misforstaaet det ærede Medlem, ved jeg ikke, men det har jo ogsaa mindre Betydning.

Nu er Lovforslaget altsaa fremme igen, og jeg skal ikke unddrage det min Medvirkning i et Udvalg, men jeg for mit Vedkommende kan ikke tænke mig at komme andre Veje ud end ved i nogle faa Paragraffer at formulere et Forslag, der siger noget lignende som, at Forretninger, der udføres eller anvendes saaledes, at de hindrer den frie Konkurrence, er underkastet Straf — og saa nogle Straffeparagraffer, saaledes at det altsaa er strafbart at hindre den frie Konkurrence. Jeg siger ikke, at det lader sig gøre, jeg selv tror ikke, jeg evner det, men det kan være, en anden evner det. Noget i den Retning kunde jeg tænke mig, for det ønsker vi alle sammen. Derimod tror jeg ikke, man paa Basis af Lovforslaget, som det her er udformet, kan faa noget lavet, som kan vise sig praktisk nyttigt, men det kan vi jo godt tale om i Udvalget.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Rode):

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen omtalte, at der for 7 Aar siden blev opnaaet Enighed i en Betænkning fra tre Partiers Side om Lovforslaget, som det forelagdes, enslydende med det nu forelagte. Jeg kan tilføje, hvad det ærede Medlem sikkert ogsaa nok husker, at det ikke blot var i Betænkningen, der opnaaedes Enighed, men at Forslaget ogsaa gennemførtes her i Tinget med tre Partiers Tilslutning. Hvad der siden har foranlediget dets Hvile, har vel mere været politiske end egentlig saglige Bevægelser, som har fundet Sted her i Landet, men derfor er man jo nødt til stadig at vende tilbage til Sagen i det Haab, at de politiske og saglige Bevægelser igen kan komme til at falde sammen.

Det ærede Medlem rettede et Spørgsmaal til mig, nemlig hvorledes jeg forstod § 1, om et monopolmæssigt Pengevæsen faldt ind under den Definition, der fandtes

i denne Paragraf. Dertil skal jeg kun sige, at i den Betænkning, som dette Forslag grundedes paa, da det fremsattes i 1919, nemlig Den overordentlige Kommissions Betænkning, er det udtrykkelig bemærket af alle dem, der indstillede Forslaget til Vedtagelse, og hvoriblandt der var baade Repræsentanter for Erhvervene, for national økonomisk Sagkundskab og for Partierne, at Pengevæsenet faldt ind derunder, naar Definitionen i øvrigt passede, og denne Betænkning er underskrevet af Politikere baade fra Venstre, fra det radikale og fra det socialdemokratiske Parti.

Til det ærede Medlem Hr. Fraenkel skal jeg kun sige, at jeg ikke rigtig forstaaer, hvad han sigter til, at der maatte være en Misforstaaelse med Hensyn til, hvorledes Sagen videre skulde behandles. Vi var, den Gang Sagen forelaa, enige om, at man skulde arbejde paa at tilvejebringe den af det ærede Medlem ønskede Udredning, og derfor blev der jo ikke foretaget andet i Fjor end at arbejde paa at tilvejebringe den. Det var denne Udredning, jeg sigtede til ved de Ord, jeg fremsatte. Jeg maa sige, at jeg haaber, det Arbejde, det ærede Medlem saaledes har ønsket, er saa langt fremskredet, at det vil kunne modtages af Udvalget i Aar, og saa er jo Forslagets Genfremsættelse og Udvalgets Nedsættelse berettiget. Hvis det ikke kan naa saa langt, ved man jo, at man ikke kan opnaa nogen Støtte af det ærede Medlem, og det vil vel sige, at man overhovedet ikke kan opnaa nogen Støtte til Sagens videre Behandling i Aar; saa maa Lovforslaget genfremsættes næste Aar, for at Udvalget kan modtage den sikkert interessante og for Sagen nyttige Udredning, det ærede Medlem har peget paa.

Naar det ærede Medlem sagde, at han ikke kunde tænke sig andre Maader at gaa frem end gennem en kort Formulering, som han angav, skal jeg dog tillade mig at henpege paa, at det konservative Parti i 1920 kunde tænke sig en anden Fremgangsmaade, og det ærede Medlem har i Fjor ogsaa erklæret at kunne tænke sig en anden Fremgangsmaade, idet det konservative Parti i 1919—20 stillede nogle bestemte Ændringsforslag til det da forelagte Forslag, Ændringsforslag, som der blev opnaaet Enighed om med de tre andre Partier, og det var jo kun, fordi Sagen blev standset i Landstinget, at den ikke blev gennemført med de tre Partiers Tilslutning den Gang, hvad der sikkert havde været særdeles hensigtsmæssigt.

Jeg regner imidlertid med, at det